

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Sørgetale

over

Frederik Christian Gebhard

Krigsadvokat og Districtslæge

paa Langeland

ved

hans Kiste i Rudkjøbing Kirke

den 7 April 1838

af

C. Pram Gad.

Trykt efter Fleres Opfordring.

Odense 1838.

Trykt hos S. Hempel.

O, smertelige — men dog skønne Lod, at tolke den fælleds Stemning ved denne Kiste! Ja, smertelig, fordi Tabet var saa stort og den Tabte ligger Hjertet saa nær, — men dog skøn, fordi her er saa meget Godt at sige, fordi kun Sandhedens nøgne Sprog behøves til den Hædersfrands, som Hjertet her saa gjerne vilde binde!

Dg hvilke Blomster skulle da være de første i Krandsen? Hvilke andre vel end de, som slynge sig langs ad det Edles offentlige Wei! Ikke Alle i denne talrige Skare, vare saa lykkelige

at kjende hans elstelige Træk i de ængere Forhold. Men hans Kalbs-Virken ligger aabenbar for Verden. Lægens Gjerning tilhører Samfundet. Saa Virkekredse have en saa følelig Indflydelse paa det Almindeliges Velværen; naturligt da og, at saa Stillinger i den Grad drage Alles Bine paa sig og fremkalde saa mange og saa omstiftelige Domme. Sandelig! mislig er Lægens Kalb. Svære Pligter og store Opoffelser knytte sig dertil. Kun den Letfindige kan finde hans Lod smilende og let. Hvo som elsker Bequemmelighed og Livslyst, hvo som sætter Priis paa rolige Dage og hvilesøde Nætter, — han faare sig en anden Wei i Livet! Sjeldne Aands-Egenskaber og stor Samvittighedsfuldhed maae være forenede, naar Manden i dette Fag skal erhverve og gjennem Aarenes lange Række beholde ret Tillid og Høiagtelse i sin Kreds. Men da ogsaa Held og Hæder over de UEdle, de Udmærkede i denne Stand! De gaae som

Guddommens udsendte Engle paa Jorden. Trost og Lindring betegne deres Spor. Hele Familiens huuslige Nykke kan ved dem bevares. Luinders Suk kunne forvandle sig under deres Hænder til Taknemlighedens Glædes-Læarer!

Men disse Uttringer om den gode Læges velsignelsesrige Virken — ere de ikke sande Træk af vor Gebhards — af, vor for tidlig tabte Gebhards — Liv! Gik han ikke som en lindrende Engel blandt vor lidende Slægt! Paa hvor mangen falmet Kind plantede han atter Sundheds-Blomsten! Hvor mangen mat, halv udsukt Livs-Blod opfriskede han, saa at den atter udfoldede sig til den klare Lue, lysende paa ny oplivende for sine Omgivelser! Hvo førte med sikkrere Haand Kunstens skjæbnesvangre Waaben, ja førte det mellem det menneskelige Legemes fineste Læade, saa at kun Smerternes Rod borttoges, medens de ædleste Dele fæelstes,

Livet og Lemmernes Brug gjengaves! Hvo var mere end han besjælet af sit Kald! Hvo kunde elske det høiere! Hvo talede hellere, livligere, klarere om denne betydningsfulde Green af Videnskaberens Træ! Naar traf Du ham, min Broder! at ei hans Dje under sliq Samtale straaledede af Liv og hans Læber ligesom strømmede over af den indre Varme, den indre Tankesyld og Erfarings-Mangfoldighed, den hans iagttagende Aand havde samlet i Bøgenes og i Livets Skole! Bisselig: i sit Kald opfyldte han Apostelens Ord: „værer ikke lunkne i Eders Gjerning, værer brændende i Aanden!“

Eller skulde jeg frygte for, at hvad jeg her taler ved Din Kiste, vor Gebhard! skulde tykkes Nogen som Smigerens Røg? Er Vidnesbyrdet deelt om Din Dngtighed, Din Ufortrødenhed, om at Du var ligesom stabt for Dit Kald? Nei! det er jo — som sagt — just det

Inse i mit sørgelige Hværv i denne Stund, at jeg ei skal have behov at famle mellem de hændrende Ord, ængstelig for at sige for Meget. Jeg veed: Mange staae her om Din Baare, der maae sige sig selv: „jeg stod her vist ikke hvis ei engang Du havde staaet ved mit Leie i Farens Time.“ Jeg veed: Sorgens Budskab har i disse Dage smerteligen berørt Hjerterne fjern og nær og fremkaldt mangan Beemodsaare fra Herresæde til den ringeste Hytte. Gjenklang har den bedrøvelige Tidende fundet fra vor Nes nordligste til dens sydligste Punt, ja Gjenklang endog hiinsides Belt og Sund, hvor den fremmede Helbredte vil blande sin Klagerøst med vor. Ak! Du skulde ikke høre den levende Tafferøst fra Nabo-Propindsen, som for faa Dage siden, medens Du selv alt laae som Dødens indviede Offer, — havede sig offentlig til Din Ære!*) Ak! at denne Røst skulde vorde

*) See Cancellieraad Kempels Stiftsavis for dette Aar

til Dit Eftermæle! Ak! at den helbredende Haand hvortil den lidende Næste henvises, nu er stivnet! at den indsamlede Rundskabs-Skat ei mere skal komme den Nødige tilgode! Vel maa Du da, o, Langeland! klæde Dig i Sorg! thi En af Kunstens ypperste Sønner, En af Dine Indbyggere, Du meest vil savne, er gangen til Hvile.

Vi have dvælet ved vor Bøns offentlige Liv.

No. 55, hvor en Patient fra Den Thorseng, paa hvem den Afdøde havde foretaget en yderst farefuld Operation — efterat have skildret sin forudgaaende ullykkelige Tilstand, og „den overordentlige Behændighed og Duellighed“, hvormed Operationen udførtes, slutter med disse Ord; „Opsendende mig rorte Tak til den Almægtige, aflægger jeg herved min varmeste Taksigelse til den ligesaa duelige som ædle Distriktslæge, Dr. Assessor Gehbard; ønskende dertil: at denne Offentliggjørelse maatte vise de af mine Medmennesker, som ere plagede af et eller andet legemligt Onde, Udfigten itil at erholde den tabte Sundhed tilbage.“

Fra denne Side kjende vi ham Alle. Men hvorledes skulde jeg kunne tale Afstedsordet uden ogsaa — om end kun kort, om end med bløddende Hjerter — at henpege paa, hvad han var i de øvrige Forhold; I Venner! I, som med mig have kjendt ham ogsaa uden for hans Kald, til Eder henvender jeg mig og spørger: fandt I ham ikke Alle saaledes som jeg vidner stedse at have fundet ham: i Hjerter ædel, i Tale blid, i Levnet reen? Fandt I ham ikke som en „Nathanael, i hvem der ikke boede Sviig?“ Naar hans besværlige Dagværk var endt, og han da i Bennekredsen nød en hvilende Aftenstund, hvor vennehuld, hvor livlig, hvor spøgende-mild sad han da ikke i vor Midte! Der var noget Særegent, noget, man just ei ofte finder, over hans Personlighed. Geniets lyse Blik var forenet med Noget saa barnligt, saa uskyldigt, Noget — næsten maatte jeg sige — alt for oprigtigt. Men var det ikke just dette som fængslede vore

Hjerter saa saare til ham og nødte hver Den, som dvælede i hans Omgang, til at elske hans Sjæl! — Ja, tabte Broder! derfor fletter ogsaa Venskab sine favreste Blomster i den Hædersfrands, som skal slynge sig om Dit Minde! Som Du gik og stod iblandt os, saa skal Du leve i vort Indre! Dit affjælede Støv kunne vi skjule med Gravens Muld, men Dit egentlige, Dit elskelige Billede skal aldrig Tidens Magt formaae at udlette af vor Varm!

Men vor tabte Broder var ikke alene Kald og Venskab tro. Han stod endnu i et andet inderligt Forhold herved. Han var Ægtemand, han var Fader. — Dog forstaaner mit Hjerter for, fra denne Side ret at udfolde, hvad der i ham er tabt. Sørger Bye og Land, hvor maa da ikke Sorgens Braad bo i den nærmeste Kreds! Eller var han vel mindre den Kjærlige, den Gode, inden for sine egne Bægge? O, hans

Børn — hvor laae de paa hans Faderhjerter!
 Og hans blide, fromme Hustru — hvor er-
 kjendte han ikke hendes Værd! hvor smt fælte
 han sig bunden til denne hans Livs gode Engel!
 De sidste Ord, hans døende Læbe hvidskede —
 hørte man ikke iblandt dem hans elskede Han-
 nas Navn! — Ak! selv har jeg engang paa
 dette samme Sted nedbedet Betsignelsen over
 hiint Hjerternes Baand! Ak! at jeg nu skal tale
 Sorgens dybe Ord, hvor jeg den Gang tolkede
 Bryllups-Glædens!

Dog Herre! ikke skulle vi mestre Dine Veie!
 Ikke derfor have vi bragt vor Gebhards Liig
 inden for Dit Tempels Mure, at vi skulle gaae
 trøstesløse bort. Hvad vor Frelser sagde om
 sig selv, da Qvindernes Veemods Taarer randt
 paa hans Døds-Vei: „Græder ikke over mig!“
 Det vil han, at vi skulle anvende paa hver ædel
 saliggjort Aand, som forlader vor Kreds. Ja,

fra Kisten her er det, som lod Ordene til os: standse Eders Taarer I Venner! ingen Beklagelse over mig! jeg har røgtet min Gjerning, jeg er segnet i mit Kald! medens end jeg stod i Kraftens Fylde, er jeg bortvandret til en høiere Kraft, til det lysere Hjem! — Og mod dette Hjem, hvortil vi Alle stunde, vende vi da nu vort bedende Blik. Urandsfagelige Wiisdom heroventil! Du, som rakte den bittre Kalk — og rakte den just imod den Tid, da Hustruen mindst kan undvære den kjærlige Egtmands Støtte — Du sende Din Trostens Engel til Enkens sønderrevne Hjerter! Du sende den til Børnekredsen, som flynger sig faderløs om hendes vaklende Knæ! Lad det kjendes, at det er sandt, hvad skrevet staaer: „Troen er den Seier, som overvinder Verden,“ Ja, lad det kjendes, at Jesu Christi Tro end i den dybeste Sorg kan bære Taalmods velsignede Frugter! Du lade de svære Timer, som forestaae, overstrides lem-

fælbigen ved Din Almagts Haand! Bevaer Moderen! Velsign hende og Børnene med Din Fred! —

Og nu, Farvel, Du Gode! Hviiil med Hæder i Din Grav! Amen!
